

την ψευτιά ξυπνάει, λόγια δε βρίσκει να παινέσει τον ήρωά της.

Είναι ριζωμένη αυτή η ψώρα μέσα στη ρωμαϊκή ψυχή, και τόσο βαθειά ριζωμένη, που σ'α να θάρρως πως θα χαμογελάσουνε μερικοί μ'αυτά μου τ'α λόγια. Καταντάει σ'α να λές ενός κλέφτη που έχει πρόχειρο θησαυρό γι'α να κλέψη χωρίς φόβο τιμωρία, πώς είναι πιο τίμιο και πιο σωστό να δουλεύει παρά να κλέβη. Τό πολύ θα σου κάμνη το μετανιωμένο, και θα σου πή ναι, από πίσω σου όμως θα σε φασελώση γι'α την κουταμάρα σου.

Έτσι τώρα, αν έλεγες και του 'Αδερφινού πως βαρύτερο χτύπημα θα κατάρφανε του «Νουβλ» αν του γράφει κανένα ξυπνά και γερό χόρη, παρά στέλνόντάς του ένα ποίημά του και λέγοντας πως είναι Γιαπωνέζικο, —κι όχι μόνο βαρύτερο, παρά και πιο αντρίκιο, και πιο τίμιο χτύπημα, —κι 'Αδερφινός και Πούλις θα ξαναρχίζαν τ'α γέλοια και θα μάς κορόιδευαν.

Σημάδια παρακμής, και μήτε παρακμής, αφού δεν ακμάσαμε ακόμα· αλλά σημάδια βερβαρισμού. Κάμποσες τέτοιες ψευτονοστιμιές θ'απαντήσης σε βιβλία ταξιδιωτών που περιηγήθηκαν σε μισοπολιτισμένα μέρη.

Καλά θα κάμνη ο κ. Χατζιδάκις, που τρέμει μήν τύχη και μάς μάθουνε τι φρούτα εμψασι στην Ευρώπη, να διδάξει τους φίλους του, από τον κ. Μιστριώτη και κάτω να μη λένε ψέματα. Μιά και μισήση τ'α ψευτιά ο Ρωμύς, πολιτίστηκε, και φόβος δεν έχει μήτε από Έβρωπίους μήτε από τους άγγέλους ακόμα.

Δικός σου  
Α. Ε.

## ΝΟΒΑΛΙΣ

### ΟΙ ΥΜΝΟΙ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

#### IV

Τώρα ξέρω πότε θύναι η τελευταία αύγή: όταν το φως δεν θα διώχνη πλεία τη νύχτα και την άγλη, όταν ο ύπνος θάβει αιώνιος και μόνο ένα ανεξάντλητο δναιρο. Ουράνια κούραση αισθάνομαι στον έαυτό μου. Μακρύς και κουραστικός ήταν ο δρόμος στον άγιο τάφο, ο σταυρός μ'εδάρυνε. Τό κρυσταλένιο κύμα, που ακατάληπτο σε κοινές αι-

σθηδες, βγαίνει στο λούσο το κόρφο, που στα πλάδια του η γήνη πλημμύρα σπάει, όποιος το δοκίμασε, όποιος άπνω στάθηκε στο βουνό των συνόρων του κόσμου και κύτταξε πέρα στην νέα χώρα στη κατοικία της νύχτας: αλήθεια αυτός δε γυρίζει πίσω στο κόσμο την ταραχή, στη χώρα που κατοικεί το φως μ'αίώνια άνυσυρία.

Άπνω χτίζει καλύδες—καλύδες της ειρήνης, λαχταράει κι'αγαπ'α κυττάζει πέρα, δεσ'α που να τον τραβήξη κάτω η πλειό καλοδεχουμένη απ' όλες τες ώρες στα νερά της βρύσης. Τό γήινό πλέει άπνω και τό γυρίζουν πίσω οι καταγίδες μ'α,τι με τό γκιούξιμο της αγάπης έγινε άγιο, λυωμένο τρέχει μέσα σε κρυφούς δρόμους στον άλλο κόσμο όπου, σ'α μυρωδιά ανακατώνεται μ'αγάπες που ξύπνησαν. Ακόμα ξυπνάς, χαρούμενο φως τον κουρασμένο γι'α να δουλέψη, φως μέσα μου χαρούμενο ζωή: αλλά δεν με ξεμακρύνεις απ' την ένθυμηση χορτασμένου τάφου. Με προθυμία θέλω να κινήσω τό σαρκικά χέρια μου, όλούθε να κυττάξω γύρω μου, όπου με χρειάζεσαι, να δοξάσω της λάμπης σου δλη την μεγαλή πρέπεια· χωρίς στενοχώρεια να παρακολουθώ το τεχνικό σου έργο την ώμορφη άρμονία με προθυμία να παρατηρήσω τό βήμα της δυνατότητας σου που φέρνει· να έξιχνιάσω την αναλογία των δυνάμεων και τους κανόνες του θαυμαστού παιγνιδιού που κάνουν άμέτρητοι χώροι και οι χυνοί τους. Μ'α πιστή στη νύχτα μένει η μυστική καρδιά μου και στη δημιουργική αγάπη της θυγατέρας της. Μπορείς να μου δείξης μια καρδιά αιώνια πιστή; Έχει ο ήλιος σου φιλικά μάτια, να μ'α αναγνωρίζουν; Πάνουν τ'α στέρια σου τό χέρι μου που πιθυμάει; Μου δίνουν πίσω τό τρυφερό σφίξιμο και τό χαϊδευτικό του λόγο; Τά στίλβεις με χρώμα και λεπτό γύρο, η αυτή έδωκε στο στολισμό σου σημασία άνωτερη και αγαπνότερη; Ποιά ευχαρίστηση ποιά άπόλαυση δίνει η ζωή σου που να ζυγιάζει ίσα με το θάνατο τό γντέματα; Όλα δ'α μ'α ένθουσιάζουν δεν έχουν τό χρώμα της νύχτας: Σε φέρνει σ'α μπτέρα και σ'α αυτή χρωστάς δλη σου τη μεγαλοπρέπεια. Θα χανώσωνα μόνη σου, θα σκορπιζόσωνα στον άτέλειωτο χώρο, αν αυτή δεν σε κρατούσε δεν σε δέσμευε γι'α να ζετανώσωνα και να γεννούσες τον κόσμο. Αλήθεια ήμουνα πρωτίτερ' από σένα, η μπτέρα μ'εστειλε με τ'α δέρφια μου, να κατοικήσω στην κόσμο σου, να τό αγιάσω με αγάπη γι'α να γίνη μνημείο που να τον θαυμάζουν αιώνια· να τον φυτέψω μ'αμάραντα λουλούδια. Ακόμα δεν ώριμάσανε, αυτές η ουράνιες ιδέες· ακόμα είναι όλγια απ' τα ίχνη της αποκάλυψης μας. Μιά φορά θα δείξη τό ωρολόγι σου τό τέλος του γρόνου όταν γίνης σ'α έμ'α και γιομάτη λαχτάρα και φλόγα λυώσης και πεθάνης. Μέσα μου νοιώθω τό τέλος της ένασχόλησής σου ουράνια έλευθερία, γυρισμέ εύτυχ'α. Μ'α άγρια λύπη αναγνωρίζω την απομάκρυνσή σου απ' την πατρίδα μας την αντίστασή σου στον παλιό, λαμπρό ουράνο. Η λύσσα

σου κι'ο θόρυβός σου μάταια. Ακαυτός στέκεται ο σταυρός σημαία νίκης του γένους μας.

Έκει πέρα πηγαίνω  
Και κάθε πόνος·μιά φορά  
Της άδονής αίτία θα γίνη.  
Λίγο καιρόν άκόμη  
Έλεύθερος είμαι  
Και μεθυμένος κοιτόμαι  
Στην άγκαλιά της αγάπης.  
Μέσα μου άτέλειωτη ζωή  
Δυνατά κυματίζει.  
Κυττάζω από πάνω  
Κάτω σ'εσένα  
Σ'έκείνο τό λούσο  
Η λάμψη σου δόνηει.  
Τό δροσιστικό στεφάνι  
Μιά σκιά φέρνει. Δυνατά  
Σφίξε με αγαπνμένη  
Γι'α να μπορέσω να ξυπνήσω  
Και ν'αγαπήσω. Αισθάνομαι  
του θάνατου πλημμύρα,  
Που ξανανοίδνει. Βάλαμο,  
Αιθέρας γίνεται τό αίμά μου.  
Ζώ την ήμέρα γιομάτος  
Πίστη και θάρρος· τις νύχτες  
Πεθαίνω σ'αγια ζέση.

ΝΥΧΤΟΠΟΥΛΙ

## ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Οι Κινέζοι κάνουν πολλά πράγματα άνάποδα. Ό μπουσουλός τους κοιτάζει νότια, κι'α δε βορινά. Οι άντρες φορούνε μισοφόρια, οι γυναίκες βρακιά. Οι ράφτες είναι άντρες, γαμάληδες οι γυναίκες. Τά βιβλία τους διαβάζονται πίσωθε, και κάθε σημείωσή τους βρίσκεται άπ'α πένου κι'α από κάτω. Φορούν άπτρα γι'α πένθος, κι'α οι παρανύφες τους μάθρα, που κι'α αντίς κορίτσα είναι γερόντισες. Τό παράνομά τους έρχεται πρώτο, τ'α νομά τους κατόπι. Άρ'αζουν τό φαί με παρικά, και τελειώνουν με σούπα και ψάρι. Τη γλώσσα που μιλούνε δεν τη γράφουν, και τη γλώσσα που γράφουνε δεν τη μιλούνε. Ός προς τό τελευταίο όμως δεν είναι μοναδικοί. Τό ίδιο κάνει κι'ο Χατζιδάκις.

— Άφροδίτη, δε σου είπα να μην πής κανένος πως είμαστε νιόπαντροι; Όλοι οι γειτόνοι μάς κοιτάζουν. Πρέπει κάτι να είπες.

— Όχι, όχι, κυρά, είπα η Άφροδίτη και στουροκοπήθηκε. Έγώ να μιλήσω! Ηθε τις προάλλες η κυρά Γιάνναινα να με ψαρέψη, μ'α έννοια σου, κυρά, εγώ ξέρω... της είπα πως δεν είμαστε καθόλου παντρεμένοι. Αμ'α τέ νόμιζε!

— Ίφιγένισ, ποιός είναι πάλι αυτός ο πυροσβέστης; Δέ μου είπες πως έχεις ένα ξιδερσο μοναχά;

— Ναι, κυρά, έναν έχω στις πυροσβέστες. Του λόγου του, λαχτάρα του, είναι στην έφεδρεία.

## ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΛΟΙ

### JUDAS ERRANT

## Ο ΠΑΤΕΡ ΗΛΙΑΣ

Ό συμμαθητής μου 'Ηλίας· Διαβολάκος ήτανε δόκιμος μοναχός, μιτοκαλόγερος, δηλαδή, πούχ'α ακόμα καιρό να πετάξη τ'α ράσσα του, αν ήθελε. Μικρούλη όρρανό τον πήρε σ' τό μοναστήρι ένας θεός του ήγούμενος και το έμαθε τ'α πρώτα γράμματα ως που έγινε δεκάξη χρονών... γομάρι! Σ'τ'αλήθεια γομάρι. Έτρωγε στο δέκα μαζί και με μια κλωτσιά μπορούσε να γκρεμίση καστρόπορτα. Από δέκα χρονών άρχισε να ψηλόνη να ψηλόνη, ως που σε τέσσερα χρόνια έγινε ένας λελεκας ίσα μ'εκει πάνω, αληθινός κατέβα να φάμε! Τ'α γράμματα τ'α στίβαζε σ' τό τσουβάλι. Ό καψέρος ο ήγούμενος τάβλεπε τ'α μουντάρικα και καιγότανε η καρδιά του, αλλά, σ'α έξυπνος άνθρωπος, γι'αυτό ίσα ίσα έβαλε σ' τό

νού του να κάμνη με τό ζόρι τον άνεψιό κλόγερο. Που άλλου θάβρισκε τόσο χουζούρι ένας τέτοιος τεμπέλης και που άλλου τόσο πλούσιο κελλάρι ένας τέτοιος λαίμαργος; Σ'α πένανε ο ήγούμενος από 'να χρονικό πάθος, που τον τυραννούσε, άφρησε την περιουσία του σ' τό μοναστήρι με την ύποχρέωση να σπουδάση καλά τον άνεψιό του, αν ήθελε να μείνη καλόγερος και δεν ζητούσε πράματα του κεφαλιού του· ποιος ξέρει μην τον φανταζότανε καμμιά φορά ο δόλιος διορθωμένο, γραμματισμένο, θεολόγο τρανό, που θα τιμούσε μια μέρα τό μοναστήρι που τον σπούδασε.

Σ'αν 'πέρασε ο Λίας τό 'Ελληνικό, με χίλια β'ασανα, πάντα τελευταίος σ' την τάξη του, τον διαβάσανε οι καλόγεροι, τον κάνανε δόκιμο, γι'ατ' είχε πι'α την πρεπούμενη ήλικία, και τον έστειλαν κατ'α τη διαθήκη του θεού του, σ' την 'Αθήνα, να σπουδάση σ' ένα γυμνάσιο. Ήτανε τότες δέκα όχτώ η δεκαένε'α χρονών, μ'α φαινότανε 'πανω από είκοσι πέντε. Πρώτη δουλειά που σκέφτηκε ο Λίας να κάνει σ'α πάτησε σ' τό Γυμνάσιο, ήτανε... να ξετρίψη σ' τη γυμναστική. Α! όλα κι' όλα μ'α σ' αυτή κανείς δεν του παραδινει! Έπρεπε να τον βλέπατε να στριφογυρν'α σ' τ'α ζύλα 'κείνα, σ'α τ'α σβούρα, να κάνει τούμπαις, να τεντώνεται, να σκατάρη, σ'α καραγκιόζης, και ν'α ανεμίζουε γύρω τ'α ράσσα του

σ'αν φτέρουγες του Βελζεβούλη, και ν'α ανεμίζουε ξεπλεγμένα τ'α αγριόμαλλά του, πούσαν, θάρρεις, άφημένα επίτηδες, γι'α να κρεμαστή καμμιά φορά σ'α τον μακαρίτη τον 'Αδισσαλώμ! Νοιώθετε πως καλύτερο γλέντι δεν ήβελαν τ'α τρελλόπαιδα του σχολείου· κάθε φορά που είχανε αυτό τό μάθημα γένωνανε τέτοιο πατιρντί τρικούβεργο, π'α αναγκάστηκε ο Γυμνασιάρχης να έμποδίση την Πάτερ 'Ηλία να γυμνάζεται έστώντας με τό να μπορ'α ιερωμένος άνθρωπος να βρ'α τον παράδεισο και χωρίς να κά'α τούμπαις! Έτσι στερήθηκε ο καψέρος την καλύτερη διασκέδασή του και αναγκάστηκε να βρ'α άλλους τρόπους καλοπερασάς σ' τό σχολείο του. Φαίνεται πως πολύ θ'αγαπούσε τη μουσική, γι'ατ' με σπασμένας μ'αταις των πεννών, σ' τ'α θρανία καρφωμένας, κατ'αρωθ'ανε να βγάξη κατ'α μουσικαίς φωναίς, π'α αληθινή τρέλλα στους δασκάλους φέρνανε! Άλλοτες πάλι γι'α να δείξη, φαίνεται, πως είχε μπ'α σ' τό νόημα της 'Αποκαλύψης, άφριε σ'α παραδ'ωση να πετούν σ' τον αέρα κατ'α έξωτικά, που σ'έκαναν να τρομαξής, τί θαρρείτε; μ'αγες, μ'α ένα κομμάτι τοιγαρόχαρτο, στριμμένο σ' την άκρη και κάπου πίσω τους χωμένο! Μιά μέρα, που τον έβγαλε ο μαθηματικός σ' τό μάθημα της γεωμετρίας, είπε καλά καλά τό θεώρημα κι'α ύστερα στάθηκε μπ'αρος στον πίνακα συλ-